

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/51/2016
Identifikačné číslo spisu: 7016200196
Dátum vydania rozhodnutia: 27.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7016200196.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, zastúpeného JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom, so sídlom J. Ťatliaka 2051/8, Dolný Kubín, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Komenského 52, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OVBP2-2016/002415 zo dňa 27.01.2016, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/22/2016-39 zo dňa 14.04.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/22/2016-39 zo dňa 14. apríla 2016 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného označeného v záhlaví tohto uznesenia, ktorým § 26 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vyhovel protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Košice - okolie č. Pd195/15/8806-7 zo dňa 09.11.2015, zrušil opatrenie - oznámenie stavebného úradu Obce W. č. A-XXX/XXXX zo dňa 18.05.2015 o tom, že proti uskutočneniu stavby „W. údržba a rekonštrukcia miestnej telekomunikačnej siete“ na pozemkoch v kat. úz. W. nemá námietky, a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení uznesenia konštatoval, že žalobca podal žalobu proti procesnému rozhodnutiu žalovaného týkajúcejmu sa vedenia konania, ktoré nezakladá pre žalobcu vo vzťahu k posudzovanej veci žiadne práva a povinnosti s konštitutívnym účinkom, čo znamená, že nie je spôsobilé ukrátiť žalobcu na jeho právach a právom chránených povinnostiach, teda ani na základných právach a slobodách, pretože rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo žalovaným správnym orgánom zrušené a vrátené

na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím správneho orgánu podľa § 248 písm. a) OSP, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania podľa druhej hlavy piatej časti OSP, a preto bolo dôvodné konanie o žalobe žalobcu zastaviť. Zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP z dôvodu, že na Ministerstve dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu (s tým, že pokiaľ Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR ako odvolací orgán odvolanie žalobcu podané proti napadnutému rozhodnutiu nezamietne ako neprípustné a vo veci začne konať, vezme žalobu bez zbytočného odkladu späť), krajský súd odôvodnil tým, že rozhodnutím žalovaného bolo zrušené opatrenie - oznámenie stavebného úradu - Obce W. a vec vrátená na ďalšie konanie, na ktorom bolo správne poučenie, že sa proti nemu sa nemožno odvolať ani podať rozklad, a preto mal za to, že neprebieha konanie, ako to tvrdí žalobca, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd neúspechom žalobcu v konaní.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, považujúc ho za nezákonné z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (súd nesprávne vyhodnotil, že napadnuté rozhodnutie je právoplatné, a že je rozhodnutím procesným) a aj preto, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, i keď na nariadení pojednávania bol verejný záujem, a tiež tým, že nedostatočne odôvodnil svoje uznesenie. Žalobca mal za to, že súd bol povinný skúmať napadnuté rozhodnutie podrobnejšie najmä z pohľadu, či protestu prokurátora malo alebo nemalo byť vyhovené. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/7/2012 zo dňa 31.01.2013, v ktorom vyslovil právny názor, že predmetom preskúmania súdom môže byť aj právoplatné rozhodnutie správneho orgánu vydané v konaní, ktorým bolo vyhovené protestu prokurátora. Poukázal na to, že vydaním napadnutého rozhodnutia bola vážne narušená právna istota žalobcu, majúc za to, že zásadu nezameniteľnosti právoplatného rozhodnutia je možné narušiť len mimoriadne a výnimočne so zákonom stanovených dôvodov. Namietal, že v konaní o vydanie napadnutého rozhodnutia sa žalobca s protestom prokurátora nemal ani možnosť oboznámiť ani sa k nemu vyjadriť. Bol toho právneho názoru, že preskúmané rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktoré by nebolo možné preskúmať z dôvodu uvedeného v § 248 písm. a) OSP. Žalobca tiež vytkol krajskému súdu, že bez bližšieho odôvodnenia považuje napadnuté rozhodnutie za právoplatné, a to napriek argumentácii žalobcu nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 21/08 - 39 zo dňa 23.9.2009, podľa ktorého oznámenie stavebného úradu, že nemá námietky proti uskutočneniu zamýšľanej stavby, je treba považovať za opatrenie - individuálny právny akt, ktorý má povahu rozhodnutia, na ktorý krajský súd nereagoval.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal vec v rozsahu a z dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 248 písm. a) OSP súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Podľa § 250d ods. 3 súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

V danom prípade sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. Y. zo dňa 27.01.2016, ktorým v súlade s § 26 ods. 6 zákona o prokuratúre vyhovel protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Košice - okolie č. W zo dňa 09.11.2015, zrušil opatrenie - oznámenie stavebného úradu Obce W. č. A-XXX/XXXX zo dňa 18.05.2015, že proti uskutočneniu stavby „W. údržba a rekonštrukcia miestnej telekomunikačnej siete“ na pozemkoch v kat. úz. W. nemá námietky, a vec vrátil na ďalšie konanie. Ako z uvedeného vyplýva, rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bolo zrušené a vec mu bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie z toho dôvodu, že v konaní došlo k vadám, ktoré je potrebné odstrániť. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že rozhodnutie, ktorým je iba zrušené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a vec je vrátená na nové konanie a rozhodnutie z dôvodov nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nemení nič na subjektívnych právach účastníka konania, je iba procesným rozhodnutím, a preto v zmysle § 248 písm. a) OSP nemôže byť predmetom preskúmania súdom, teda nejde o spôsobilý predmet súdneho prieskumu zákonnosti (pozri bližšie rozsudok NS SR sp. zn. 3 Sžf/123/2009, ako aj rozhodnutie NS SR publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod R 95/1994). Účastník v takomto prípade má možnosť domáhať sa svojich hmotných subjektívnych práv jednak v rámci následného správneho konania, ako aj v rámci preskúmania právoplatného rozhodnutia správneho orgánu súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

V prejednávacom prípade však žalobkyňa podala proti rozhodnutiu žalovaného odvolanie, a to napriek poučeniu o jeho neprípustnosti žalovaným, vychádzajúc z právneho názoru ústavného súdu vysloveného v náleze sp. zn. PL. ÚS 21/08 - 39, majúci za to, že na jej oneskorene podané odvolanie bude potrebné aplikovať § 54 ods. 3 správneho poriadku, o ktorom rozhodne Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR a toto rozhodnutie bude mať žalobkyňa možnosť (aj s poukazom na ňou uvádzaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžp/7/2012 zo dňa 31.01.2013) podrobiť súdному prieskumu. Nemohlo byť úlohou súdu v tomto preskúmaní riešiť otázku zákonnosti rozhodnutia žalovaného z hľadiska námietok žalobcu, pretože sa s nimi musí najprv vysporiadať správny orgán (v danom prípade Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR) vo svojom rozhodnutí. To znamená, že účastník správneho konania musí zásadne vyčerpať všetky prostriedky na ochranu svojich práv, ktoré má vo svojej procesnej dispozícii, a až po ich márnom vyčerpaní sa môže domáhať súdnej ochrany. Súdný prieskum správnych rozhodnutí je totiž koncipovaný až ako následný prostriedok ochrany subjektívnych verejných práv, ktorý nemôže nahrádzať prostriedky nachádzajúce sa vo vnútri verejnej správy. Z tohto dôvodu sa odvolaciemu súdu nejaví napadnuté uznesenie za nedostatočne odôvodnené. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie súhlasí so záverom krajského súdu, že nebol dôvod na prerušenie konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z uvedeného napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vetou treťou OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania rozhodol podľa § 246c ods. 1 vety prvej OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Náhradu trov konania rovnako nepriznal ani žalovanému správnomu orgánu, keďže mu žiadne trovy konania v súvislosti s podaným odvolaním žalobkyne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.